

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Celja. Na svete Uršule dan je bil tukej navadni somenj. Vse toži, da je bil slab. Prodajavcov je bilo scer veliko, kupcov pa sila malo. Tega se ni čuditi, ker je dnarja malo med ljudmi, zaslužka še manj, mnogoverstnih odrajtvi pa dovelj. Po sila dolgim deževju se je obnebje zvedrilo, in milo jesensko sonce pošilja zopet tople žarke na mirno zemljo. Kmetovavci posavinci pa gledajo pobitiga serca pokončave, ktere je nedavno grozovita povodinj njih dolini naklonila. Ajdina in druga poljšina, kjer je voda le počez stala, niso ravno sila poškodovane; kjer so pa valovi čez derli, se vé da so deloma plodove zablatili ali s prodam zasuli, deloma clò s perstjo vred odnesli. Pridno pobirajo zdaj kmetje ostanjke poljšin, in poorjenim njivam in milosti neba zaupajo vnovič prihodno ozimino. J. Š.

Xp. Iz Ormoža. (Dalje in konec.) Ne morem se zderžati, da bi končavši svoj dopis iz omenjenih treh okrajev ne imenoval nekterih učiteljev, od katerih sim čul, da so si preteklo leto velike zasluge o tem pridobili, da so zraven predpisanih naukov šolsko mladino tudi podučevali v zemljopisu, zgodovini domovine, v spisju navadno potrebnih pisem, sadjoreji, petju in muziki; ti meni znani verli možje so: gosp. Gab. Bostruš v Lutomeru, gosp. Rajm. Dominkuš pri sv. Antonu, gosp. Jož. Šmidinger pri Veliki nedeli, gosp. Valenko v podružnici na Humi, gosp. Čagran pri sv. Lenartu poleg Velike nedele, gosp. Bezjak pri sv. Trojici v Halozah, gosp. Petrič pri sv. Andreju v Leskovcu in gosp. Majarič v Št. Vidu poleg Ptuja. Gotovo je še več drugih učiteljev razun tih imenovanih, ki so se s serčno ljubeznijo do šole verlo trudili v svojem težavnem poklicu, — naj mi ne zamerijo, da jih nisim imenoval, ker njih imén nisim zvedil; pa saj tudi imenovani gotovo ne hrepené po hvali sveta, marveč darílo za svoj veliki trud in živo domerodno prizadevanje íšejo le v sladki zavesti zvesto spolnjenega važnega poklica svojega. Mnozih gosp. katehetov pa, katerih občno-koristno prizadevanje v prid šolstva, svet s hvalo in zahvalo spozná, bom omenil pri drugi priliki.

Naj bi te verstice, pisane v čisti želji za blagor in napredek ljudskih šol, vsi učitelji prijazno sprejeli o začetku novega šolskega leta! Naj bi vsak izmed njih svojim učenčkom pripomogel, da pridejo, kjer še niso, gori pohvaljene nove knjižice v šolo, da se bo povsod po enacih bukvah učilo. Scer pa jim še priporočim izverstni šolski časnik, ki izhaja v Celovcu pod naslovom „šolski prijatelj“, in je za učitelje in učence vés prikladen. Z Bogom!

Iz Istrie poleg Kvieta. Drage Novice! Od vseh krajev nam prinašate žalostna in vesela naznanila, tudi od naših kaj povejte. — Pretečene tedne je tudi pri nas tako lilo, da je bilo vse pod vodo; na mostu čez Kviet je voda tako visoko stala, da so pošte zastajale, in da stari ljude take ne pomnijo. — Tergatva se je bila ravno takrat začela, zato se je pa tudi veliko dobrega grojzdja pogubilo. — Kar vino zadene, je poleg Buj sredna letina pa vendar prav dobrega; to vam pa povém, da bo drago letos, zakaj brenta refoška u grojzdju je bila po pet in šest dvajsetic. — Blizo morja je bilo skorej vse grojzdje bolno; kar je pa okoli Vizinade in Poreča (Parenzo) je pa verh bolezní še červ že na spomlad skor vse terte poškodoval. — Drugi poljski pridelki so sredne letine; čuje se da krompir letos ne gni je toliko kakor druga leta. — Kapusa bomo po Krasu imeli polne kadí. — Iz tega vidite, da bo tukej, hvala Bogu, vsega saj za potrebo; samo vino bodo ljudje prerano poprodali, in za to bodo morali v vročini kalužo piti. Z Bogom!

Vid....

Vid...

Iz Ljubljane. Komaj se je za malo dni zvedrilo, dežuje spet več dni zaporedoma, da kmetovavci še niso mogli vsih jesenskih pridelkov domú spraviti. — Nek Dunajsk časnik, ki vedno Krajsko deželo na Koroško prestavlja, je spet te dni tolikrat omenjeni grad Radec-kiga „pod Turnam“ iz Ljubljane čez Ljubelj v Celovec prestavil! Saj bi ne omenili teh „vredniških“ zmot, ako bi se tako pogostoma ne primirovale, da smo prisiljeni misliti, da clò vredniki tako imenovanih „velicih“ čas-nikov austrijsko deržavo tako malo poznajo, da ne véjo ne za Krajsko ne za Koroško itd. — Žlahni gosp. Po-likarp Parovič, posestnik Čubarske grajšine, ki je več let v Ljubljani stanoval pa svojih otrok nima, je nek s cesarskim dovoljenjem za svojiga posinovljenca (Adop-tivsohn) sina deželnega poglavarja v Vojvodini fml. grofa Koronini-ta izvolil, ki se bo prihodnjič grof Pa-rovič-Koronini-Kronberg imenoval in po njegovi smerti grajšino Čubar v posest dobil. Tako pravi Zagrebški časnik.

Novičar iz mnogih krajev.

Vstreči potrebam soli s posebnostjo na Horvaški granici, je po vikšim ukazu določeno, da v Reki, Bakru, Bagu in Senju, kjer so velike prodajavnice morske soli za horvaško deželo, se ima cent bele soli po 6 fl. prodajati; ob enim je bilo pa tudi dovoljeno, da vsakdo iz Horvaške granice prejme na leto 15 liber (funtov) sive morske soli, 10 funtov pa kamnitne soli po nižji ceni, namreč une po 2 fl. 7 kr. cent, te pa po 3 fl. 30 kr.; tudi Horvatam unkraj Save, ki niso vojaki, se bo za vsaciga človeka na leto 12 funtov bele morske soli po nižji ceni, namreč po 3 fl. 7 kr. dajalo; iz solnic bojo to določeno mero soli prejemale srenje (občine), ktere jo bojo potem razdelile med sosesčane. Za živino se bo druga sol prodajala. Siva morska sol se v horvaškem primorju odsihmal ne bo več v obče prodajala, ampak v omenjenih prodajavnicah le bela istrianska sol. — Po cesarskim dovoljenju se bo 1000 cekinov za darilo tistim razdelilo, kteri so gôle kraje gorá z lesam nar bolje zasadili; ministerstvo kmetijstva bo po nasvetu državne gojzdnarske družbe o tem razsodilo. — Kar je svitli nadvojvoda Janez že davnej svetoval, da bi se v vsih večih mestih, ki so na mejah ptujih dežel, napravile stanovitne razstave domačiga blaga, se bo nek zdaj zgodilo, posebno v Terstu. — Skušnje na Ogerskim rajž sejati, so se dobro obnesle; rajževo polje v Banatu je dalo letos obilo pridelka. — Na Ogerskim se je oglasilo 1200 advokatov za advokacije po novi postavi. — Kolera na Poljskim je zlo potihnila. — Angleži so pač pogumni kupčevavci! celò s premogam so že pred durmi Prage, kjer cent nar lepšiga angleškiga premoga po 37 krajc. ponujajo. — Od 1. augusta 1851 do 1. aug. 1852 se je na Dunaj pripeljalo 49 milionov in 880.636 jajic. Lepa šumica! — V Parizu ni zdaj družiga govorjenja kakor od cesarstva; to je že gotovo; ne vé se pa še: ali se bo Napoleon III. ali I. ali celò V. imenoval. Spet se govori, da se bo z 19 let staro hčerjo princa Vaza-ta oženil, ktera bo h katoliški véri pristopila. — Mesto Gers je Napoleonu tole pismo izročilo: „1799. leta: Napoleon konsul, 1848. leta: Napoleon predsednik, — 1802: Napoleon, konsul za vse žive dni, 1851: Napoleon, drugič izvoljen od 8 mil. Francozov, — 1804: Napoleon cesar, 1852: Napoleon — — Vaša naloga je, visoki gospod, dopolniti, kar zgodovina tirja“. — Piemonteška vlada se je jela z Napoleonam sprijaznovati. — Med vlado severne Amerike in španjsko vlado se vnema razpartija zavolj Kube. — Bivši minister Palmerston bi utegnil spet minister postati.